

(*Poem neptic*)

„...Că acela ce nu se plînge pe sine aici, acolo se va plînge veșnic. Deci, ori aici de voie, ori acolo de nevoie, este cu neputință a nu plînge...” (*Patericul*, „Pentru Avva Arsenie“, 41)

*Mi-s petec nou pe vechile blesteme:
mă doare Dumnezeu, și-L dor și eu,
și ne durem de-atît amar de vreme,
mereu străini și logodiți mereu.*

Pe tîmpla mea se-adună anii droaie
și moartea-mi joacă mucedă-n viscere,
dar pururi tînăr, ca pe vrej se-nfoaie
păcatu-n mine și tain îmi cere...

Pustia Sketei, cîtu-i ea de mare,
abia răzbește să-mi încapă vina,
și unde calc, în urma mea răsare,
ca un blestem al tălpilor, neghina!

Mai bine-aici, încremenit pe-o rînă,
cu colții stîncii-n oase îmbucați,
duhnind a hoit și-a gadină bătrînă,
ferit de ochii lumii și de frați!

„Agapie!” – mă strigă Moartea, buna,
dar n-am putere-afară să mă trag,
și demonul amiezii văgăuna
mi-o străjuie, cu chipul meu, din prag...

Ce bine-i vin, spătos ca altădată,
cu părul rug și ochii de venin,
și brîncă pe mînerul spadei, iată,
ce fioros și ce semeț o țin!

Și vocea mea – ce vuiet de furtună!

Ciulesc urechea, să mă-ncînt de ea...
E rupt din mine tot ce va să-mi spună,
dar meşterşugul este-al lui sadea...

„Stihii eram, năvalnice şi bete,
temuţi în lupte, falnici în orgii:
ne-ncolăceau codanele brunete,
ne-ncălecau muierile blonzii.

Eram urgia limbilor, nebuna,
şi tot Levantul ţândări l-am făcut,
purtînd de-a stînga, ca pe-o lance, luna,
şi soarele de-a dreapta, ca pe-un scut.

Eram călăii putredelor vise
şi retezam un cap dintr-o suflare,
şi ne muiam în rănile deschise
tăişul spadei, ca-n otrăvuri rare...

Agapie, ce morb ne-a piticit,
ce vrajă-n ţarc ne-a prins, ca pe juncane?
De ce ne fură cerul ce-am poftit,
de ce ne zac iubirile vădane?“.

Fac semnul crucii, dar viclean rîvnesc
la vorba lui, şi plin mă simt de mine...
Mi-e lesne trupul slab să-l priponesc,
dar mintea mea colindă mult şi bine...

M-asmut trufaş spre visul meu de fiară
şi patimi cresc în mine ca un sorb:
aş vrea să-mi fie iarăşi mîna gheară
şi ura să-mi sticlească-n ochiul orb!

Aş vrea să fiu din nou păgîn de mare,
să freamăt tot de mustul vieţii crud,
să-mi stea smerită lumea la picioare,
iar eu să joc pe ceafa ei, zălud!...

„O, mare-ai fost, Agapie, şi eşti!
Te-a supt de vlagă Veşnicul Cîrpaci,
dar porţi în tine vise-mpărateşti
ce-aşteaptă ca pe-un ghem să le desfaci.

Te-a umilit, dar liber ţi-este gîndul,
şi-ţi poţi croi un rai al tău, de vrei!

Iar cînd să mori va fi să-ți vină rîndul,
te ung în fruntea îngerilor mei.

Tînjești vecii? Dar veșnic este totul!
Te naști să mori, dar mori spre-a veșnici.
Nu-i Lucifer mai rău ca Savaotul,
iar cine minte – tu de unde știi?!“.

Mă răsucesc ca rîma pe jăratec
și n-am habar: acolo-s eu sau el?
Aievea-i totul, sau vreun vis zănatec?
E Șarpe Dumnezeuul meu, sau Miel?...

Un braț coboară-asupra mea domol:
fu înger ieri, iar azi îmi pare-un frate...
Zăresc lumina zilei rotocol
și-aud cum toaca-n depărtare bate...

E peștera, e fratele, sînt eu...
Afară-i schitul, lumea pînă hăt...
Nici dracul gol, nici bunul Dumnezeu
nu pot să tragă vremea îndărăt...

Dar Domnu-i Domn, și cred că știu de ce...
Ce n-are dracul? N-are răni de cruce!
Nu, n-are răni, oricît de splendid e:
de la-nceput, cu vorba doar ne duce!

Dar El, Hristosul rănilor, boier,
ca un nebun, de veacuri, mă iubește –
chiar dacă tind cu dreapta după cer
și-n scîrnă rîm cu stînga mea, cîinește!...

Ce glas pios îmi zice mie: „Avvă!“?
Nici Moartea nu-i, nici înger, drac sau frate...
Mă scol încet, și limba mea-i gîngavă,
și-o cruce grea cît lumea port în spate...

*Pe stîrvul meu icoana slavei geme:
mă doare Dumnezeu, și-L dor și eu,
și ne durem de-atîț amar de vreme,
mereu străini și logodiți mereu.*

Răzvan CODRESCU